

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2013. gada 19. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Spēkā esamības novērtējums — Kopējā lauksaimniecības politika — Regula Nr. 1782/2003 — Par īpašiem lauksaimniecības veidiem un kvalitatīvu ražošanu piešķirts papildmaksājums — Dalībvalstīm piešķirtā rīcības brīvība — Diskriminācija — EKL 32. un 34. pants

Lieta C-373/11

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Symvoulio tis Epikrateias* (Grieķija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2011. gada 22. martā un kas Tiesā reģistrēts 2011. gada 13. jūlijā, tiesvedībā

Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou

pret

Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon,

Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], E. Juhāss [*E. Juhász*], D. Švābi [*D. Šváby*] (referents) un K. Vajda [*C. Vajda*],

ģenerāladvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 21. novembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou* vārdā — *E. Petritsi* un *K. Adamantopoulos, dikigoroī*,
- Grieķijas valdības vārdā — *I. Chalkias* un *S. Papaioannou*, pārstāvji,
- Eiropas Savienības Padomes vārdā — *M. Balta*, *E. Sitbon*, *M. Iosifidou* un *A. Westerhof Löfflerová*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā — *D. Triantafyllou* un *G. von Rintelen*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda — grieķu.

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2013. gada 6. februāra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Padomes 2003. gada 29. septembra Regulas (EK) Nr. 1782/2003, ar ko paredz kopīgus noteikumus tieša atbalsta shēmām saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un konkrētas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, un ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 2019/93, (EK) Nr. 1452/2001, (EK) Nr. 1453/2001, (EK) Nr. 1454/2001, (EK) Nr. 1868/94, (EK) Nr. 1251/1999, (EK) Nr. 1254/1999, (EK) Nr. 1673/2000, (EEK) Nr. 2358/71 un (EK) Nr. 2529/2001 (OV L 270, 1. lpp.), 69. panta spēkā esamību.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Panellinios Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou* (Grieķijas Tabakas pārstrādes ražotāju asociācija, turpmāk tekstā – “*Panellinios Syndesmos*”) un *Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon* (ekonomikas un finanšu ministrs), kā arī *Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon* (lauksaimniecības attīstības un pārtikas produktu ministrs) saistībā ar papildmaksājumiem tabakas nozarē.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Regulas Nr. 1782/2003 preambulas 24. un 33. apsvērumi bija izteikti šādi:

“(24) Kopienas lauksaimniecības konkurētspējas palielināšana un pārtikas kvalitātes un vides standartu veicināšana nozīmē to, ka noteikti kritīsies lauksaimniecības produktu institucionālās cenas un celsies ražošanas izmaksas Kopienas lauku saimniecībām. Lai sasniegtu minētos mērķus un veicinātu vairāk uz tirgu orientētu un ilgtspējīgāku lauksaimniecību, jāpabeidz pāreja no ražošanas atbalsta uz ražotāju atbalstu, ieviešot savstarpēji nesaistītā ieņēmumu atbalsta sistēmu par katru saimniecību. [..]

[..]

(33) Lai varētu pietiekami elastīgi risināt īpašas situācijas, dalībvalstīm jābūt iespējai noteikt zināmu līdzsvaru starp individuālajām tiesībām uz maksājumu un reģionālajiem vai valsts vidējiem maksājumiem un starp esošajiem maksājumiem un vienreizējo maksājumu. [..] Turklāt, lai ņemtu vērā dalībvalsts lauksaimniecības īpašos apstākļus, ir lietderīgi paredzēt tai iespēju lūgt noteikt pārejas laiku, lai ieviestu vienreizējā maksājuma shēmu, vienlaikus turpinot ievērot maksimālo pieļaujamo budžetu, kas noteikts vienreizējo maksājumu shēmai. Gadījumos, kad pārejas laikā vērojami nopietni konkurences izkropļojumi, un lai nodrošinātu Kopienas starptautisko saistību ievērošanu, ir lietderīgi paredzēt, ka Komisija var veikt vajadzīgos pasākumus tādu situāciju risināšanai.”

- 4 Regulas Nr. 1782/2003 III sadaļas, kuras nosaukums ir “Vienreizējo maksājumu shēma”, 5. nodaļas, kuras nosaukums ir “Reģionālā un fakultatīvā izpilde”, 2. iedaļas 64. panta 1. un 2. punktā bija noteikts:

“1. Vēlākais, līdz 2004. gada 1. augustam dalībvalsts var nolemt valsts vai reģionālā līmenī piemērot vienreizējo maksājumu shēmu, kas paredzēta 1. līdz 4. nodaļā, ievērojot nosacījumus, kuri paredzēti šajā iedaļā.

2. Atbilstīgi katras dalībvalsts izvēlei Komisija saskaņā ar 144. panta 2. punktā minēto procedūru nosaka maksimāli pieļaujamus daudzumus katram tiešajam maksājumam, kas minēts attiecīgi 66., 67., 68. un 69. pantā.

Minētais maksimāli pieļaujamais daudzums ir vienāds ar katra tiešā maksājuma daļu valstij noteiktajā maksimāli pieļaujamajā daudzumā, kas minēts 41. pantā, kura pareizināta ar samazinājuma procentuālajām daļām, ko dalībvalstis piemēro saskaņā ar 66., 67., 68. un 69. pantu.

Fiksētā maksimāli pieļaujamā daudzuma kopējo apjomu atskaita no valstij noteiktā maksimāli pieļaujamā daudzuma, kas minēts 41. pantā, saskaņā ar 144. panta 2. punktā minēto procedūru.”

- 5 Minētās regulas 69. pantā, kura nosaukums ir “Īpašu lauksaimniecības veidu un kvalitatīvas ražošanas fakultatīva īstenošana”, ir paredzēts:

“Dalībvalstis var saglabāt līdz pat 10 % no 41. pantā minētā valstij noteiktā maksimāli pieļaujamā daudzuma daļas, kas atbilst katrai VI pielikumā minētajai nozarei. Laukaugu, liellopu gaļas un aitu un kazu gaļas nozarē iepriekšminēto saglabāšanu ņem vērā, lai piemērotu maksimālās procentuālās daļas, kas noteiktas attiecīgi 66., 67. un 68. pantā.

Šādā gadījumā, ievērojot tā maksimāli pieļaujamā daudzuma robežas, kas noteikts saskaņā ar 64. panta 2. punktu, attiecīgā dalībvalsts katru gadu veic papildmaksājumu lauksaimniekiem tajā nozarē vai nozarēs, uz kuru(-ām) attiecas saglabāšana.

Papildmaksājumu piešķir par īpašiem lauksaimniecības veidiem, kas ir svarīgi vides aizsardzībai vai tās stāvokļa uzlabošanai, vai lauksaimniecības produktu tirdzniecības un kvalitātes uzlabošanai, ievērojot nosacījumus, kas jānosaka Komisijai saskaņā ar 144. panta 2. punktā minēto procedūru.”

- 6 Komisijas 2004. gada 21. aprīļa Regulas (EK) Nr. 795/2004, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā īstenot vienreizējo maksājumu shēmu, kura paredzēta Regulā Nr. 1782/2003 (OV L 141, 1. lpp.), 48. pantā bija noteikts:

“1. Regulas (EK) Nr. 1782/2003 69. pantā paredzēto papildmaksājumu piešķir, neskarot Regulas (EK) Nr. 1257/1999 37. panta 3. punktu un tā īstenošanas noteikumus, saskaņā ar šā panta 2. līdz 6. punktā minētajiem nosacījumiem.

2. Maksājumu veic tikai lauksaimniekiem Regulas (EK) Nr. 1782/2003 2. panta a) punkta nozīmē neatkarīgi no tā, vai viņi ir iesnieguši pieteikumu par dalību vienreizējo maksājumu shēmā un vai viņiem ir tiesības uz maksājumu.

3. “Nozarē vai nozarēs, uz kurām attiecas ieturējums” nozīmē, ka faktiski maksājumu var pieprasīt visi lauksaimnieki, kuri papildmaksājuma pieteikuma iesniegšanas laikā un saskaņā ar šajā pantā minētajiem nosacījumiem ražo produktus, kas attiecas uz Regulas (EK) Nr. 1782/2003 VI pielikumā minēto nozari vai nozarēm.

4. Ja maksājums attiecas uz tāda veida lauksaimniecību vai kvalitātes un realizācijas pasākumiem, attiecībā uz kuriem nav noteikta īpaša ražošana, vai ja uz ražošanu tieši neattiecas kāda nozare, maksājumu var paredzēt ar nosacījumu, ka ieturējumu veic visās Regulas (EK) Nr. 1782/2003 VI pielikumā minētajās nozarēs un ka shēmā var piedalīties tikai lauksaimnieki, kuri darbojas jebkurā no minētajā pielikumā minētajām nozarēm.

5. Ja Regulas (EK) Nr. 1782/2003 69. pantu piemēro reģionālā līmenī, ieturējumu aprēķina, pamatojoties uz maksājumu daļu attiecīgajās nozarēs attiecīgajā reģionā.

Dalībvalstis definē reģionu atbilstošajā teritoriālajā līmenī saskaņā ar objektīviem kritērijiem un tā, lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret lauksaimniekiem un novērstu tirgus un konkurences izkropļošanu.

6. Attiecīgās dalībvalstis sniedz informāciju par maksājumu, ko tās plāno piešķirt, un jo īpaši par maksājuma piešķiršanas nosacījumiem un attiecīgajām nozarēm vēlākais līdz tā gada 1. augustam, kas ir pirms vienreizējo maksājumu shēmas pirmā piemērošanas gada.

[..]”

- 7 Regula Nr. 1782/2003 tika atcelta ar Padomes 2009. gada 19. janvāra Regulu (EK) Nr. 73/2009, ar ko paredz kopējus noteikumus tiešā atbalsta shēmām saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, kā arī groza Regulas (EK) Nr. 1290/2005, (EK) Nr. 247/2006, (EK) Nr. 378/2007 un atceļ Regulu (EK) Nr. 1782/2003 (OV L 30, 16. lpp.). Tāpat arī Regula Nr. 795/2004 tika atcelta ar Komisijas 2009. gada 29. oktobra Regulu (EK) Nr. 1120/2009, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā īstenot vienotā maksājuma shēmu, kura paredzēta III sadaļā Padomes Regulā (EK) Nr. 73/2009 (OV L 316, 1. lpp.).

Grieķijas tiesības

- 8 Regula Nr. 1782/2003 un Regula Nr. 795/2004 valsts tiesībās tika transponēta ar diviem *Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon* un *Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon* koplēmumiem, proti, 2005. gada 9. augusta koplēmumu Nr. 292464 (FEK B' 1122), ar ko vispārīgi nosaka papildu administratīvos īstenošanas pasākumus un pasākumus vienreizējo maksājumu saņēmēju skaita un tiesību vērtības aprēķināšanai, un 2006. gada 8. augusta koplēmumu Nr. 49143 (FEK B' 1333), ar ko konkrēti nosaka pasākumus, proti, samaksas kārtību, maksājuma summu, maksājumu apliecinājošos dokumentus, lai saņemtu papildmaksājumu saistībā ar kvalitāti tabakas nozarē.
- 9 2005. gada 9. augusta koplēmuma Nr. 292464 16. pantā un I pielikumā ieturējuma likme, ko piemēro papildmaksājumam saistībā ar kvalitāti tabakas nozarē, ir noteikts 2 % apmērā.

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 10 2006. gada 13. novembrī *Panellinios Syndesmos* cēla prasību *Symvoulio tis Epikrateias* ar lūgumu atcelt 2006. gada 8. augusta koplēmumu Nr. 49143. Šajā tiesvedībā *Panellinios Syndesmos* apstrīdēja arī 2005. gada 9. augusta koplēmuma Nr. 292464 likumību.
- 11 Saskaņā ar *Panellinios Syndesmos* viedokli abi koplēmumi esot prettiesiski, ciktāl ar tiem tiek īstenota Regula Nr. 1782/2003, kuras 69. pants esot pretrunā Savienības tiesībām.
- 12 Iesniedzējtiesa uzskata, ka rīcības brīvība, kas minētajā regulā ir piešķirta valsts iestādēm attiecībā uz tās piemērošanu, veicina diferenciāciju, kas atbilst katra reģiona vajadzībām, un ka iespēja katrai dalībvalstij noteikt atšķirīgu ieturējuma likmi nerada diskrimināciju.
- 13 Tomēr, iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai šīs diferenciācijas ieviešana, it īpaši attiecībā uz ieturējuma likmes un līdz ar to arī atšķirīgu papildmaksājumu piemērošanu, nerada konkurences izkropļošanu starp viena un tā paša produkta ražotājiem dažādās dalībvalstīs un vai tā negatīvi neietekmē dažādu reģionu ražotāju ienākumus.

- 14 Šādos apstākļos *Symvoulio tis Epikrateias* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai Regulas Nr. 1782/2003 69. pants, kas ir interpretējams tādējādi, ka dalībvalstīm ir atļauts līdz 10 % no 41. pantā minētā valstij noteiktā maksimāli pieļaujamā daudzuma daļas, ievērojot šī panta trešajā daļā noteiktos kritērijus, noteikt atšķirīgas ieturējuma procentuālās daļas papildmaksājumam ražotājiem, atļaujot šādu ieturējuma procentuālās daļas diferenciāciju, ir saderīgs ar EKL 2., 32. un 34. pantu un ražotāju stabilu ienākumu nodrošināšanas un lauku rajonu uzturēšanas mērķiem?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 15 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regulas Nr. 1782/2003 69. pants ir spēkā, ņemot vērā EKL 32. un 34. pantu, kā arī ražotāju stabilu ienākumu nodrošināšanas un lauku rajonu uzturēšanas mērķus, jo tā piemērošana to dalībvalstu ražotājus, kuras ir noteikušas mazāku ieturējuma likmi, nostāda neizdevīgākā situācijā salīdzinājumā ar ražotājiem, kuri atrodas citās dalībvalstīs, kurās šī likme ir noteikta lielākā apmērā, un rada diskrimināciju, kā arī konkurences izkropļojumu starp vienu un tā paša produkta ražotājiem, kuri atrodas dažādās dalībvalstīs.
- 16 Vispirms ir jānorāda, ka tam, ka Regula Nr. 1782/2003 un Regula Nr. 795/2004 tika atcelta, nav nozīmes attiecībā uz pamatlietas priekšmetu, jo Regulas Nr. 1782/2003 69. pants bija piemērojams līdz 2010. gada jūnijam.
- 17 Kā arī tas ir norādīts tās preambulas 24. apsvērumā, Regulas Nr. 1782/2003 mērķis bija veicināt pāreju no ražošanas atbalsta uz ražotāju atbalstu, pakāpeniski samazinot tiešos maksājumus un ieviešot ienākumu atbalsta shēmu, kas ir atdalīta no ražošanas, proti, vienreizējo maksājumu, ko nosaka, pamatojoties uz iepriekšējām tiesībām pārskata periodā, lai padarītu Eiropas Savienības lauksaimniekus konkurētspējīgākus.
- 18 Jāpiebilst, ka vienreizējo maksājumu shēma ietilpst jaunajā kopējā lauksaimniecības politikā, kuras viens no galvenajiem mērķiem, kā arī to norādījis ģenerāladvokāts secinājumu 3. punktā, ir attiecīgo Eiropas Savienības normu racionalizācija un vienkāršošana, bet vienlaikus arī politikas īstenošanas decentralizācija, paplašinot dalībvalstu un to reģionu rīcības brīvību.
- 19 Regulas Nr. 1782/2003 64. pantā daļējas vienreizējo maksājumu shēmas īstenošanas ietvaros dalībvalstīm bija paredzēta iespēja “[v]ēlākais, līdz 2004. gada 1. augustam” nolemt valsts vai reģionālā līmenī piemērot vienreizējo maksājumu shēmu, ievērojot īpašos nosacījumus.
- 20 Tieši šajā kontekstā minētās regulas 69. pantā dalībvalstīm ir piešķirta iespēja ieturēt līdz pat 10 % no valstij noteiktā maksimāli pieļaujamā daudzuma daļas katrā produkta nozarē, lai piešķirtu papildmaksājumu par īpašiem lauksaimniecības veidiem, kas ir svarīgi vides aizsardzībai vai tās stāvokļa uzlabošanai, vai lauksaimniecības produktu tirdzniecības un kvalitātes uzlabošanai.

Par EKL 34. panta pārkāpumu

- 21 Šajā ziņā ir jāizvērtē, vai Regulas Nr. 1782/2003 69. pants ir pretrunā EKL 34. pantam tādēļ, ka tas rada, pirmkārt, diskrimināciju starp ražotājiem un, otrkārt, konkurences izkropļojumus starp vienu un tā paša produkta ražotājiem, kuri atrodas dažādās dalībvalstīs.

- 22 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai EKL 34. panta 2. punkts, kurā ir aizliegta visu veidu diskriminācija KLP ietvaros, ir konkrēta vispārējā vienādas attieksmes principa izpaušme, kas nosaka, ka vienādas situācijas nevar risināt dažādi un atšķirīgas situācijas nevar risināt vienādi, ja vien šādai īpašai attieksmei nav pamatota iemesla (2009. gada 11. jūnija spriedums lietā C-33/08 *Agrana Zucker*, Krājums, I-5035. lpp., 46. punkts).
- 23 Pirmkārt, ir jākonstatē, ka Regulas Nr. 1782/2003 69. pants pats par sevi nenosaka atšķirīgus nosacījumus dalībvalstīm vai ražotājiem, bet ar tādiem pašiem nosacījumiem un saskaņā ar tādiem pašiem noteikumiem tikai piešķir visām dalībvalstīm noteiktu rīcības brīvību, veicot papildmaksājumus KLP reformas ietvaros.
- 24 Otrkārt, vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar EKL 5. panta otrajā daļā paredzēto subsidiaritātes principu Savienība jomās, kas nav tās ekskluzīvā kompetencē, rīkojas vienīgi tad, ja dalībvalstis nespēj pilnībā sasniegt paredzētās darbības mērķus un ja paredzētās darbības apjoma vai rezultātu dēļ tos var vieglāk sasniegt Savienības līmenī (2010. gada 8. jūnija spriedums lietā C-58/08 *Vodafone u.c.*, Krājums, I-4999. lpp., 72. punkts).
- 25 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka dalībvalstis var pieņemt tiesību normas situācijā, kuru reglamentē Savienības tiesības, ja šajās tiesībās tām ir īpaši piešķirtas lēmumu pieņemšanas pilnvaras (šajā ziņā skat. 1992. gada 11. novembra spriedumu lietā C-251/91 *Teulie, Recueil*, I-5599. lpp., 13. punkts, un 1997. gada 27. novembra spriedumu lietā C-356/96 *Witt, Recueil*, I-6589. lpp., 39. punkts).
- 26 Visbeidzot, ir jākonstatē, ka KLP, kas atbilstoši LESD 4. panta 2. punkta d) apakšpunktam ietilpst Eiropas Savienības un dalībvalstu dalītājā kompetencē, ietvaros dalībvalstīm ir likumdošanas pilnvaras, kas tām ļauj, kā tas izriet no LESD 2. panta 2. punkta, īstenot savu kompetenci tiktāl, ciktāl Savienība nav īstenojusi savu kompetenci.
- 27 Tas tā ir vēl jo vairāk kopš KLP reformas, kas nozīmē, kā to arī norāda iesniedzējtiesa, lielāku kompetenču decentralizāciju, lai saskaņā ar EKL 33. panta 2. punkta a) apakšpunktu vairāk ņemtu vērā katras dalībvalsts vai reģiona īpatnības, kā arī situāciju dažādu produktu tirgū un attiecīgos ražotājus.
- 28 No tā izriet, ka Eiropas Savienības Padome varēja piešķirt dalībvalstīm noteiktu rīcības brīvību, nosakot ieturējuma likmi, jo, kā minēts Regulas Nr. 1782/2003 preambulas 33. apsvērumā, dalībvalstīm jābūt iespējai noteikt zināmu līdzsvaru starp individuālajām tiesībām uz maksājumu un reģionālajiem vai valsts vidējiem maksājumiem un starp esošajiem maksājumiem un vienreizējo maksājumu, kā arī tām jāvar pietiekami elastīgi risināt īpašas situācijas.
- 29 Treškārt, ir jānorāda, ka dalībvalstīm piešķirtās pilnvaras ir stingri ierobežotas un pakļautas virknei gan materiāla, gan procesuāla rakstura nosacījumiem, no vienas puses, un, tās ir pagaidu pasākums, kura mērķis ir atvieglot pāreju uz vienreizējo maksājumu shēmu, no otras puses.
- 30 Faktiski, pirmām kārtām, Regulas Nr. 1782/2003 69. pantā atļautā diferenciācija ir ierobežota, jo tiešo maksājumu pakāpeniskas samazināšanas ietvaros dalībvalstis, lai veiktu papildmaksājumu, var saglabāt tikai līdz 10 % no valstij noteiktā maksimāli pieļaujamā daudzuma daļas.
- 31 Otrām kārtām, minētajā 69. pantā ir paredzēts, ka papildmaksājumu var piešķirt tikai par īpašiem lauksaimniecības veidiem, kas ir svarīgi vides aizsardzībai vai tās stāvokļa uzlabošanai vai lauksaimniecības produktu tirdzniecības un kvalitātes uzlabošanai, un šis maksājums ir pakļauts nosacījumiem, ko Komisija nosaka saskaņā ar Regulas Nr. 1782/2003 69. panta trešo daļu. Katra produkta nozares padziļināta izpēte turklāt ir likusi Savienības likumdevējam Regulas Nr. 1782/2003 66.–68. pantā paredzēt īpašus noteikumus, ņemot vērā katras nozares īpatnības.

- 32 Ceturtkārt, no Regulas Nr. 1782/2003 69. panta izriet, ka konkrētas nozares lauksaimniekiem paredzēto maksājumu kopējā summa katrā dalībvalstī būtībā paliek tāda pati neatkarīgi no tā, vai valsts iestādes izlemj ieviest papildmaksājumus un, ja tas tiek darīts, neatkarīgi no tā, kādu ieturējuma likmi tās šajā ziņā ir noteikušas.
- 33 Turklāt atšķirīgas ieturējuma likmes noteikšana automātiski neizraisa lielāku vai mazāku papildmaksājumu piešķiršanu, jo tie tiek piešķirti tikai lauksaimniekiem, kas ir ievērojuši īpašās paredzētās prasības un kritērijus.
- 34 Piektkārt, ir jāatgādina, ka apstākļi, ka attiecībā uz dažiem ražotājiem kādam kopējās tirgus organizācijas ietvaros īstenotam pasākumam var būt dažādas sekas, kas ir atkarīgas no to individuālā ražošanas veida vai vietējiem apstākļiem, nav uzskatāms par diskrimināciju, kuras aizliegums ir paredzēts EK līgumā, jo šis pasākums ir balstīts uz objektīviem kopīgās tirgus organizācijas vispārējās funkcionēšanas vajadzībām piemērotiem kritērijiem (1985. gada 9. jūlija spriedums lietā 179/84 *Bozzetti, Recueil*, 2301. lpp., 34. punkts, kā arī 2009. gada 14. maija spriedums lietā C-34/08 *Azienda Agricola Disarò Antonio u.c.*, Krājums, I-4023. lpp., 69. punkts).
- 35 Pat arī no pastāvīgās judikatūras izriet, ka diskriminācijas aizliegums nenozīmē iespējamās atšķirības attieksmē, kuras vienā vai otrā dalībvalstī var rasties dažādu dalībvalstu tiesiskā regulējuma atšķirību dēļ, ja šie tiesiskie regulējumi vienādi skar visas personas, kurām tie ir piemērojami (2009. gada 16. jūlija spriedums lietā C-428/07 *Horvath*, Krājums, I-6355. lpp., 55. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 36 Lai arī šis princips tika radīts Savienības tiesību normu interpretācijas kontekstā, lai izvērtētu valsts tiesību aktu saderību saistībā ar nediskriminācijas principu, citādi nevarētu būt attiecībā uz tādas Savienības tiesību normas spēkā esamības izvērtējumu, ar ko dalībvalstīm tiek piešķirta rīcības brīvība, kuru izmantojot tās pieņem dažādus minētos tiesību aktus.
- 37 Sestkārt, efektīvas konkurences saglabāšana lauksaimniecības produktu tirgos ir viens no KLP mērķiem.
- 38 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, kā arī tas tika konstatēts šī sprieduma 32. un 33. punktā, ka atšķirīgas ieturējuma likmes noteikšana automātiski neizraisa lielāku vai mazāku papildmaksājumu piešķiršanu.
- 39 Pieņemot, ka ieturējuma likmes noteikšana atšķirīgā apmērā dalībvalstīs var radīt konkurences izkropļojumu starp viena un tā paša produkta ražotājiem, kuri atrodas dažādās dalībvalstīs, kas lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu netika precizēts, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pat attiecībā uz EKL noteikumiem konkurences jomā, EKL 36. pantā KLP mērķiem ir piešķirts pārākums pār konkurences politikas mērķiem (2003. gada 9. septembra spriedums lietā C-137/00 *Milk Marque un National Farmers' Union, Recueil*, I-7975. lpp., 81. punkts).
- 40 Katrā ziņā Savienības likumdevējam KLP jomā ir plaša rīcības brīvība, kas atbilst politiskajai atbildībai, kura tam paredzēta ar EKL 34. un 37. pantu, un Tiesa vairākkārt ir nospriedusi, ka šajā jomā veiktā pasākuma tiesiskumu var ietekmēt vienīgi šāda pasākuma acīmredzamā neatbilstība mērķim, ko cenšas īstenot kompetentā iestāde (2009. gada 2. jūlija spriedums lietā C-343/07 *Bavaria un Bavaria Italia*, Krājums, I-5491. lpp., 81. punkts).
- 41 Līdz ar to Tiesas kontrolē ir jābūt vien pārbaudei, vai saistībā ar attiecīgo pasākumu nav pieļauta acīmredzama kļūda vai pilnvaru pārsniegšana, vai attiecīgā iestāde nav acīmredzami pārsniegusi savas rīcības brīvības robežas (2001. gada 12. jūlija spriedums lietā C-189/01 *Jippes u.c., Recueil*, I-5689. lpp., 80. punkts; 2004. gada 9. septembra spriedums lietā C-304/01 Spānija/Komisija, Krājums, I-7655. lpp., 23. punkts, kā arī 2006. gada 23. marta spriedums lietā C-535/03 *Unitymark un North Sea Fishermen's Organisation*, Krājums, I-2689. lpp., 55. punkts).

- 42 Šajā ziņā it īpaši no Regulas Nr. 1782/2003 preambulas 33. un 34. apsvēruma izriet, ka minētās regulas 69. pantā paredzētā iespēja piešķirt papildmaksājumu ir jāisteno, ievērojot strukturālās un dabiskās atšķirības starp dažādiem lauksaimniecības reģioniem. Šis it īpaši ir viens no tiem elementiem, kuri saskaņā ar EKL 33. panta 2. punktu ir jāņem vērā, izstrādājot KLP.
- 43 Tā kā iespējamie konkurences izkropļojumi, kas var izrietēt no Regulas Nr. 1782/2003 69. panta piemērošanas, katrā ziņā ir ierobežoti, nevajadzētu uzskatīt, ka Savienības likumdevējs nav ievērojis taisnīgu līdzsvaru starp dažādiem vērā ņemamiem elementiem vai mērķiem un tādējādi acīmredzami pārsniedzis savas rīcības brīvības robežas.
- 44 Līdz ar to no Regulas Nr. 1782/2003 69. panta izvērtēšanas saistībā ar EKL 34. pantu neizriet neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt tās spēkā esamību.

Par EKL 32. panta pārkāpumu

- 45 Iesniedzējtiesa atsaucas uz prasītājas pamatlietā argumentāciju, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 1782/2003 69. pants ir pretrunā EKL 32. pantam, jo, atļaujot dalībvalstīm brīvi bez kritērijiem vai priekšnosacījumiem noteikt ieturējuma procentuālo daļu no valstij noteiktā maksimāli pieļaujamā daudzuma, kas tām būs pieejams, lai atbalstītu produktu, kas tāpat kā jēltabaka ir pakļauts kopējai lauksaimniecības politikai, ar šo tiesību normu tiek izbeigts lauksaimniecības politikas kopējais raksturs.
- 46 Ir jākonstatē, ka dalībvalstīm piešķirtās rīcības brīvības noteikt ieturējuma likmi, ko piemēro valstij noteiktajam maksimāli pieļaujamajam daudzumam attiecībā uz atbalstiem, ko piešķir attiecīgajai nozarei, lai veiktu papildmaksājumu, mērķis vai sekas nekādi nav izbeigt lauksaimniecības politikas kopējo raksturu, bet minētā rīcības brīvība ir tikai dalībvalstīm piešķirtas pilnvaras īstenot noteiktus noteikumus, ko Savienības likumdevējs ir atzinis par piemērotiem, ieviešot vienreizējā maksājuma shēmu.
- 47 Faktiski minētā papildmaksājuma, kas ir kā atlīdzība par labāku pielāgošanos jaunajām KLP prasībām un kurš ir īslaicīgs un ierobežots līdz 10 % no valstij noteiktā maksimāli pieļaujamā daudzuma daļas, mērķis ir, pirmkārt, aicināt lauksaimniekus ievērot prasības attiecībā uz to produktu kvalitātes uzlabošanu un vides aizsardzību un, otrkārt, mazināt sekas, kas dažām produkta nozarēm ir radušās pārejas no tiešās maksājuma shēmas uz vienreizējo maksājumu shēmu dēļ.
- 48 Dalībvalstīm paredzētā iespēja noteikt ieturējuma likmi vispiemērotākajā apmērā, ņemot vērā to valsts vai reģionālās īpatnības, kā arī situāciju dažādu produktu tirgū un attiecīgos ražotājus, ir pamatota atbilstoši EKL 33. panta 2. punktam, kurā ir noteikts, ka, izstrādājot lauksaimniecības politiku un tās piemērošanas īpašās metodes, ir jāņem vērā lauksaimnieciskās darbības īpašais raksturs, kas izriet no lauksaimniecības sociālās struktūras un no strukturālajām un dabiskajām atšķirībām starp dažādiem lauksaimniecības reģioniem, kā arī vajadzība pakāpeniski īstenot attiecīgus pielāgojumus.
- 49 Turklāt, kā arī tas izriet no šī sprieduma 29.–31. punkta, pilnvaras, ko Savienības likumdevējs ir piešķīris valsts iestādēm, ir pakļautas vairākiem gan materiāliem, gan procesuāliem nosacījumiem, kuri ir tieši noteikti gan Regulas Nr. 1782/2003 69. pantā, gan regulā, kas Komisijai jāpieņem saskaņā ar minētās regulas 144. panta 2. punktā paredzēto procedūru.
- 50 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Komisija šos nosacījumus ir detalizēti noteikusi Regulā Nr. 795/2004, kuras 48. pantā ir paredzētas būtiskas garantijas, saskaņā ar kurām dalībvalstīm savi lēmumi ir jāpieņem atbilstoši objektīviem kritērijiem un tā, lai “nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret lauksaimniekiem un novērstu tirgus un konkurences izkropļošanu”. Turklāt minētajās tiesību normās ir atzītas Komisijas pilnvaras stingri uzraudzīt, kā dalībvalstis veic papildmaksājumus, tām nosakot virkni paziņošanas pienākumu.

- 51 Tāpat arī Regulas Nr. 1782/2003 64. panta 3. punktā ir paredzēts, ka Komisijai noteiktā termiņā ir jāiesniedz “Padomei ziņojum[s], kam vajadzības gadījumā pievienoti atbilstoši priekšlikumi, par iespējamām sekām – tirgus un strukturālās attīstības izteiksmē –, kas var rasties, dalībvalstīm izmantojot” it īpaši šīs pašas regulas 69. pantā paredzētās iespējas.
- 52 No iepriekš minētā izriet, ka no Regulas Nr. 1782/2003 69. panta izvērtēšanas, ņemot vērā EKL 32. pantu, neizriet neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt tās spēkā esamību.

Par mērķu nodrošināt ražotājiem stabilus ienākumus un uzturēt lauku rajonus pārkāpumu

- 53 Iesniedzējtiesa vaicā, vai ar Regulas Nr. 1782/2003 69. pantu tiek pārkāpti mērķi “nodrošināt ražotājiem stabilus ienākumus” un “uzturēt lauku rajonus”, jo tā piemērošanas rezultātā lauksaimniekiem netiekot nodrošināti stabili ienākumi un tie varot būt spiesti pamest tabakas audzēšanu.
- 54 Kas attiecas uz stabilu ienākumu nodrošināšanu, ir jānorāda, kā arī to uzsver Padome, ka šāds mērķis nav to KLP mērķu vidū, kuri paredzēti EKL 33. pantā, kurā ir minēts mērķis “panākt pietiekami augstu dzīves līmeni lauku iedzīvotājiem” un mērķis “stabilizēt tirgu”.
- 55 Turklāt, kā arī to ir norādījis ģenerālvokāts secinājumu 60. punktā, Līgumos nav prasīts, lai pietiekami augsts dzīves līmenis tiktu nodrošināts, veicot viena un tā paša produkta pastāvīgu kultivēšanu.
- 56 Turklāt, kā arī tas ir minēts šī sprieduma 32. punktā, Regulas Nr. 1782/2003 69. pants nemaina atbalsta, kas var tikt izmaksāts tādas nozares lauksaimniekiem kā tabaka, kopējo summu, bet tikai ierobežotā apmērā pieļauj sadalīt atbalsta summu tiešajos maksājumos un vajadzības gadījumā papildmaksājumos.
- 57 Tāpat arī EKL 33. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētais tirgus līdzsvarošanas mērķis nenozīmē, ka ražošanai vienmēr ir jābūt stabilai, jo viens no KLP reformas mērķiem, gluži pretēji, ir padarīt lauksaimniecības nozari konkurētspējīgāku un lielākā mērā orientētu uz tirgu.
- 58 Attiecībā uz saderību ar apgalvoto lauku rajonu uzturēšanas mērķi ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1782/2003 preambulas 3. un 21. apsvērumā ir uzsvērti tieši vajadzība novērst lauksaimniecības zemju pamešanu un uzturēt lauksaimniecības rajonus. Iesniedzējtiesa nav norādījusi nevienu elementu, ar ko varētu pierādīt, ka minētās regulas 69. pantā paredzētais pasākums apdraud šos mērķus. Gluži pretēji, dalībvalstīm piešķirtā rīcības brīvība attiecībā uz ieturējuma likmi ļauj tām tiesības uz papildmaksājuma saņemšanu pakļaut noteikumam, saskaņā ar kuru ir jāievēro nosacījumi, kuri ir vērsti uz šo mērķus sasniegšanu.
- 59 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prejudiciālā jautājuma pārbaudē nav atklāts neviens elements, kas varētu ietekmēt Regulas Nr. 1782/2003 69. panta spēkā esamību.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 60 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Prejudiciālā jautājuma pārbaudē nav atklāts neviens elements, kas varētu ietekmēt Padomes 2003. gada 29. septembra Regulas (EK) Nr. 1782/2003, ar ko paredz kopīgus noteikumus tieša atbalsta shēmām saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un konkrētas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, un ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 2019/93, (EK) Nr. 1452/2001, (EK) Nr. 1453/2001, (EK) Nr. 1454/2001, (EK) Nr. 1868/94, (EK) Nr. 1251/1999, (EK) Nr. 1254/1999, (EK) Nr. 1673/2000, (EEK) Nr. 2358/71 un (EK) Nr. 2529/2001, 69. panta spēkā esamību.

[Paraksti]